

TRUYỆN CỦA THIÊN TRẢ ĐỊA

Ngày xưa, có Thiên và Địa là hai anh chàng cày thuê cuốc mướn cùng ở một làng. Họ giống nhau ở chỗ anh nào anh ấy đều nghèo rớt mùng tơi và đều mồ côi cha mẹ. Nhưng Thiên rất sáng dạ, bảo gì hiểu nấy. Một hôm Địa bảo hắn:

– Nếu hai ta cùng như thế này cả thì không biết bao giờ mới cất đầu lên được. Sẵn anh là người có khiếu thông minh, nếu được học hành chắc ngày sau sẽ thi đậu làm quan to. Vậy từ nay anh đừng đi làm nữa, tôi sẽ cố sức làm thêm để lấy tiền nuôi anh ăn học, lúc nào anh làm nên, đôi ta sẽ chung hưởng phú quý. Thiên nhận lời nhưng Địa còn dặn: “Lúc nào hiển đạt anh đừng có quên tôi nhé!”

Rồi đó Địa trần lức đêm ngày làm thuê để nuôi bạn. Thấy Thiên học mỗi ngày một tiến, anh chàng lại càng hăng hái làm việc, không quản gì cả. Cứ như thế sau mười năm đèn sách, Thiên đậu khoa thi hương rồi vào thi đình đậu luôn Trạng nguyên. Hắn được nhà vua bổ làm quan to, có kẻ hầu người hạ đông đúc, có dinh thự nguy nga, được mọi người trọng vọng. Được tin, Địa rất sung sướng. Lập tức, anh chàng đem trâu cày về trả chủ. Rồi anh bán phẳng cái nhà ở lấy một số tiền mua đồ lễ tìm vào dinh bạn.

Địa có ngờ đâu khi đến nơi thì Thiên đã thay lòng đổi dạ không muốn nhận lại bạn cũ nữa. Hắn dặn quân canh cửa không cho Địa vào. Địa bị đuổi tui thân, lủi thủi ra về. Vừa đến bờ sông, anh chàng ngồi lại, nước mắt rơi lã chã nghĩ đến lòng người đen bạc, số phận hẩm hiu, và bấy giờ về làng cũng không biết ở vào đâu nữa vì nhà đã bán mất rồi. Tự dưng Bụt hiện lên làm một người khách qua đường dừng lại hỏi anh: “Con làm sao mà khóc?”. Địa kể lể đầu đuôi cho Bụt nghe. Bụt bèn hóa phép cho anh một chiếc đồ và dặn rằng: “Con cứ ở đây chờ khách qua lại trên sông này cũng đủ ăn, không phải đi làm thuê nữa”. Địa nghe lời, ở lại đó làm nghề chõng đồ ngang. Nhưng anh chàng chỉ kiếm vừa đủ nuôi miệng, không để dành được một đồng tiền nào. Cho nên đến ngày giỗ cha không biết lấy gì mà cúng. Chiều hôm ấy, sau khi chờ cho mấy người khách sang bờ bên kia, Địa vừa chèo về đến nửa sông đã lại nghe có tiếng gọi ò. Anh lại cho ò trở lại. Khách là một người đàn bà còn trẻ tuổi và rất xinh đẹp. Trời lúc ấy đã nhá nhem, người đàn bà nói với Địa:

-Trời đã tối mà đường còn xa, anh làm ơn cho tôi nghỉ nhờ một đêm. Nhà Địa chỉ là một túp lều bên sông, trong nhà chỉ có một cái chõng, nhưng anh cũng nhường cho người đàn bà ấy nằm.

Thấy Địa toan đi kiếm một nơi khác ngủ, người đàn bà bỗng hỏi anh: “Anh đã có vợ chưa?”. Địa trả lời: “Chưa”

–“Tôi xin làm vợ anh!”. Địa rất ngạc nhiên và ngỡ ngờ, không biết trả lời ra thế nào cả. Nàng lại nói: “Tôi là người trên cung tiên. Trời thấy anh là người tử tế mà chịu khổ chịu sở đã nhiều rồi nên cho tôi xuống giúp anh sung sướng”. Nói rồi nàng hóa phép biến túp lều bên bờ sông thành một dinh cơ rất đẹp: nhà ngói, tường dấp, hành lang, sân gạch,

trong nhà đồ dùng thức đựng đầy đủ, kẻ hầu người hạ từng đoàn. Địa vừa kinh ngạc vừa vui sướng. Nàng tiên lại hóa phép làm ra cỗ bàn linh đình để cho anh chàng làm giỗ cúng cha.

Sáng hôm sau, nàng tiên bảo Địa hãy mặc đồ gấm vóc, ngồi kiệu đến mời Thiên sang nhà mình ăn giỗ. Lần này Địa được Thiên tiếp đãi có phần tử tế. Nhưng khi nghe nói mời đến nhà ăn giỗ, hấn bĩu môi bảo Địa:

– Chú muốn ta đến chơi thì hãy trải chiếu hoa từ đây tới nhà, ta sẽ đến. Địa về kể chuyện lại cho vợ nghe. Nàng tiên lại hóa phép thành chiếu hoa trải một đoạn đường dài từ nhà mình đến dinh Thiên ở. Thiên không ngờ trong thời gian vừa qua Địa cũng trở nên giàu có lớn, mới đến xem cho biết sự tình. Đến nơi, hấn rất lấy làm lạ khi thấy nhà cửa và mọi thứ đồ đạc của Địa ít có nhà nào bì kịp. Khi ăn giỗ, vợ Địa thân hành ra mời rượu. Thấy nàng đẹp quá, Thiên đâm ra ganh tị với hạnh phúc của Địa. Rượu say, hấn nói:

-Chú đòi vợ chú cùng cơ nghiệp này cho tôi thì tôi nhường chức quan cùng dinh cơ của tôi cho chú. Không bao giờ Địa lại muốn như thế, nhưng nàng tiên bảo nhỏ xui Địa bằng lòng. Hai bên cùng làm tờ giao ước. Thế rồi sau đó Địa lên võng về dinh, còn Thiên say rượu nằm ngủ một giấc li bì. Nhưng đến sáng hôm sau, khi bừng mắt tỉnh dậy, hấn ngỡ ngác thấy mình nằm ở giữa một túp lều bên sông. Người vợ đẹp cùng là dinh cơ của hấn ngày hôm qua đã biến đâu mất cả. Từ đó hấn làm nghề chổng đò thay Địa. Còn Địa hóa ra thông minh khôn ngoan, làm quan sung sướng mãi. Ngày nay câu “Của Thiên trả Địa” là do sự tích trên mà có.

Đọc [truyện cổ tích Việt Nam](#) hay nhất